

Dak- of trosseerloodje met het merk van loodgieter Pieter Kayper (foto Koelman).

Hoewel eigen graven hoger gewaardeerd werden dan huurgraven, betaalde men voor de laatsten een hoger bedrag aan grafrechten. Het grafrecht was namelijk in dat geval niets anders dan de huur van het graf. De bezitter van een graf betaalde daarentegen slechts voor het recht van zijn eigen graf gebruik te mogen maken.

De Hoornse Grote Kerk gaf als belangrijkste bedehuis van de stad het meeste aanzien, daarna volgde de Oosterkerk en tenslotte de Noorderkerk. Dit blijkt als we de tarieven die men voor begrafenissen in de Hoornse kerken betaalde, met elkaar vergelijken en ook als we een vergelijking maken tussen de begraafbelasting die in de 18e eeuw geheven werd, het Middel Op het Begraven en de plaats van begraven. Deze belasting werd geheven naar het vermogen van de overledene. Wie meer over dit onderzoek wil weten, verwijs ik naar een binnenkort in het historische tijdschrift „Holland” te verschijnen artikel.

Het mindere aanzien van de Noorderkerk houdt waarschijnlijk verband met de relaties van deze kerk met de plaatselijke armenzorg. Kerkmeesters van de Noorderkerk, die in Hoorn Kerk- en Armenvoogden heetten, voerden de administratie van de stedelijke, dus niet-kerkelijke armenzorg.

Het bovenstaande is wat informatie die wellicht de bezoeker van de „Romantische Dood” in staat stelt deze tentoonstelling met nog meer interesse te gaan bekijken.

Activiteiten 1986 Kerkmeyer-de Regtstichting

Op 5 november 1946 ging heen Christien Kerkmeijer-de Regt.

Op 9 maart 1956 ging heen Johan Christiaan Kerkmeijer. Dat was het einde van twee mensen, die gedurende vele jaren met niet aflatende geestdrift en met een onvoorstelbare moed, zich hebben ingezet voor het behoud van de historische schoonheid van Hoorn.

Wij zijn dertig jaar verder... maar het had alle zin om dat te herdenken.

Natuurlijk, niemand kan weergeven, laat staan doorvoelen de vaak zo heftige teleurstellingen wanneer na vele inspanningen weer een monument werd vernietigd.

Niemand kan terugbrengen de intense vreugde, doorvoeld en geuit wanneer een kostbaar historisch voorwerp, of een monument werd behouden. Maar toch... een herdenken van persoon en werk van deze mensen mocht niet wegblijven.

Een goede gelegenheid bood het opnieuw in gebruiknemen van de tuin achter het hoofdgebouw van het Westfries Museum. Dankzij een initiatief van de voorzitter van de Stichting, de heer W. A. Braasem, op gelukkige wijze overgenomen door de heer J. R. Spruit, thans directeur van het Museum, kon in de tuin worden opgesteld het gevelfragment van het voormalige buitenhuis van de familie Van Foreest, gelegen aan de Koepoortsweg te Hoorn. De heer Kerkmeijer had zich alle inspanning getroost om zowel gebouw, als desnoods alleen dit gevelfragment te behouden. Alleen het laatste gelukte.

Met vele genodigden, maar vooral ook vele direct betrokkenen, die de heer en mevrouw Kerkmeijer nog hadden „meegemaakt” kwamen we op zaterdag 31 mei 1986 bijeen in het Museum, om de tuin in te wijden en de familie Kerkmeijer te herdenken.

De heer R. J. Spruit hield een kort boeiend openingswoord, waarin hij vooral schetste wat de bedoeling was van de vernieuwde tuinaanleg en hoe deze straks na restauratie van de huizen aan de Proostensteeg volledig gestalte zal krijgen.

De heer Braasem, voorzitter Kerkmeijer-de Regtstichting, bepaalde zich in zijn toespraak speciaal tot het opgestelde monument uit de gevel van het huis van de familie Van Foreest. Hij vestigde met name nog eens de aandacht op de zeer tumultueuze levenswijze van mevrouw Agatha van Foreest, die niet alleen door datgene wat men toentertijd een „schandaal” noemde, maar vooral door haar progressief zijn van geest opviel. Helaas bleef vooral het „schandaal” in het middelpunt van de belangstelling staan, de betekenis van de gedachten doorgrondde men niet.

De heer De Graaf, secretaris van de Stichting schetste een portret van de heer Kerkmeijer en zijn vrouw. Hij belichtte de vele facetten van het maatschappelijk leven waaraan beide deelnamen. Hij benadrukte vooral ook het volhouden van de strijd die Kerkmeijer voerde om het monumentenbezit in stand te houden. Hij verwees daarbij naar het woord van de heer De Ruyter de Wildt, zo treffend neergeschreven bij de heruitgave van het boekje „De historische schoonheid van Hoorn”. Toen het Kerkmeijer niet lukte om iemand te vinden die een kleine monumentale zaak wilde behouden deed hij het zelf, met alle élan hem zo eigen.

Met een ongedwongen bijeenkomst in de tuin van het Museum werd deze waardige herdenking besloten. Dáár was het waar we ook de familie Van Foreest ontmoetten, vol lof over de oprichting van dit gedenkteken. Dáár was het, waar vóór het gevelfragment drie personen werden gefotografeerd, aan wie het Museum en de gehele